

Midnattsropet

Nr 6 - 1975 - årg. 15 - pris kr 1: 80

Maranata • Du vår Herre kom!

På husesyn i Halmstad

Vi har glädjen att presentera ännu en grupp ur maranatagenerationen som går nya vägar. "Som trend räknat utgör de ett hot mot den etablerade och förkyrkligade kristenheten."

Sid. 2—3

Gatuevangelist överfallen av knivmän på Gamla Brogatan

— Vi måste förstå hur allvarligt det är att vara en väckelsekristen idag!

Sid. 8—9

Psykologerna och barnatron

Sista sidan

En ideologisk kamp för människo-
värdet.

Sid. 4

På husesyn i Halmstad

Vi är tvungna att handla nu och inte prata så mycket

Elisabeth Wallin nybakad, småskollärare som flyttar in i församlingshemmet.

— Det håller inte att leva det privatliv som många lever idag. Och jag är glad att jag får möjlighet att leva på ett annat sätt här även om det kanske blir möte dygnet runt.

— I Halmstads centrala delar förfogar nu Maranataförsamlingen över en våning med möteslokal församlingshem flera sovrum kök m m rapporterar en entusiastisk Elisabeth Wallin från hallandsmetropolen.

— Det utkristna idealet är vår ledstjärna summerar föreståndaren Kurt Rudgard för Gustaf Jillker som gått husesyn i de nyrenoverade lokalerna. Allt utfört enligt metoden "gör det själv".

— Lika naturligt som familjen har en bostad så måste även församlingen ha ett hem, säger vännerna i Halmstad.

Vi har alltså glädjen att presentera ännu en grupp ur den nya maranata-generationen, som upplevt budskapet och situationen så angelägen att de tagit ytterligare ett steg utanför lägrer. Mot urkristen gemenskap, närmar varandra. Som trend räknat måste man säga att de utgör ett direkt hot mot all etablerad och förkyrkligad kristendom.

□ Det var tidigt på morgonen när vi, en billast ungdomar från Stockholm efter en nattlig resa äntligen nådde Halmstad och den nya Maranatalokalen på Köpmansgatan. Elisabeth Wallin, som stod i dörren och tog emot oss, såg lycklig ut när hon visade oss runt i de nyrenoverade rummen. Under flera månader hade hon och halmstadparet Kurt och Monica Rudgard varit sysselsatta med att snickra, måla och tapetsera den f.d. läsesalongen, som Studieförbundet dessförinnan haft.

Bredvid huserar SSU

Vi såg oss runt och nickade. Jaha, så här fint kunde det alltså bli. Tapeter, snickerier och inredning vittnade både om god smak och kärlek till Guds verk. Halmstadgruppen skulle få ett utmärkt församlingshem, insåg vi. Det väl tilltagna utrymmet på tre stora rum och ett kök förutom

möteslokalen skulle fylla alla tänkbara behov, åtminstone den närmaste tiden.

Med det centrala läget skulle ingen ha svårt att hitta fram. Det såg nästan ut som om flera andra grupper tänkt på samma sak, därför att mitt emot hade Kommunistisk Ungdom sitt bokkafé, strax bredvid huserade SSU och en trappa upp knarklänkarna.

— Köket är det som berett oss mest jobb, förklarade Kurt Rudgard, när han anlände fram på morgonsidan.

— Annars kan man inte säga att det varit särskilt omfattande ombyggnader. Stolar och inredning har vi köpt ganska billigt.

Tapeter har man fått tag på genom Elisabeths pappa, som hjälpt till att skaffa fram. Han är målare, och det kunde man nästan se, där Elisabeth tapetserat.

— Vi har länge varit sysselsatta med tanken på att skaffa egen lokal, säger Kurt och fortsätter. Nu när detta förverkligats, kan vi komma tillsammans ännu mer och praktisera en djupare gemenskap på Ordets grund.

Vatten i köket får bli när kassan tillåter det

En förmiddag i samband med tålmötena sommaren -74 stod vi, några maranatavänner från Halmstad, tillsammans med tillresande hjälp från Göteborg, i ett gathörn mitt i staden och sjöng och vittnade om Jesus. Eftersom vi inte hade tillstånd blev Kurt kallad till polisen, till förhör. Det blev som tur var inga efterräkningar, bara förmaningar och så fick vi löfte om tillstånd på gågatorna med bara någon dags varsel.

Som så många gånger förut fick vi erfara att det mesta bara är prat: t o m tillstånd på torget är svårt att få och där får vi bara tillstånd att sjunga om vi inte stör. Som om det gick att ropa ut Jesu namn utan att störa!

Inte trodde vi den gången i somras att vi skulle få ett "högkvarter" bara 20 meter från den plats, från vilken vi blivit bortkörda! Men så är det alltså. I stadens mest centrala delar förfogar nu Maranataförsamlingen över en våning, som inrymmer lokal med ca 50 sittplatser, församlingsrum, sovrum och en tvårumslägenhet med kök. I köket finns ännu inget vatten. Det får bli så småningom när kassan tillåter det.

För en sån liten församling, som den vi representerar har det varit ett steg i tro, att hyra och ställa i ordning lokalen. Den ekonomiska frågan var också den enda som gjorde att vi tvekade innan vi bestämde oss. Men de offer som kommit in till församlingen sedan lokalen hyrdes har varit

de största på hela tiden Maranata har haft verksamhet här. Bl a har många bidrag kommit från skilda håll i landet. Det tackar vi Gud för.

Under hösten och fram till nu har vi målat, tapetserat och skurat och åter skurat för att den 8 febr. ha något så när i ordning för invigning. Det har gått åt många kvällar och helger, men det har varit roligt. Vi har verkligen kunnat sjunga med i sången "Verket framgång får, lätt blir bördan vår när vi alla hjälpas åt". Till invigningen hade vi glädjen att ha Arne I här tillsammans med bröder och systrar från Stockholm. Andra som vi såg med glädje var syskon från Lidköping, Göteborg och Sölvesborg. Vädret var strålande för första gången nästan, sedan långt före jul och vi fick uppleva Guds kraft i mötena.

Det som nu ligger framför är bibelstudium, bl a på kassett av Arne I, bönen, torgmöten, väckelsemöten och sångstunder på varuhus och fängelser. Vi ser med tillförsikt på framtiden och tror att Gud ska göra under i Halmstad, trots att vår granne i kaffeboden inte tycker om att vi "dekorerar" porten med affischer och torgvakten försöker tysta ner oss.

Fridshälsningar från oss i Halmstad.

Elisabeth Wallin

**Köpmansgatan 10 2 tr
302 42 Halmstad
pg. 87 22 29-0
c/o E. Wallin**

vänner drog iväg med hela instrumentuppsättningen ut på stans jättelika torg och riggade upp. Av någon anledning hade dock vännerna i Halmstad anvisats en liten fyrkant längst bort i ena hörnet att stå på. En torgvakt var på plats då vi kom och anmärkte plikttroget, att vi ställt ena högtalaren fyra decimeter för långt fram. Med uppbringande av hela sin auktoritet förklarade han, att därest vi inte flyttade tillbaka högtalaren, hängde tillståndet i luften.

Nåväl, vi drog tillbaka högtalaren och mötet kunde börja. Och medan den mäktiga halmstadskatedralen vid sidan av torget kastade sin skugga över sångarskaran, strömmade maranata-tonerna ut över torget över en andäktigt lyssnande publik, som ingenting anade av dramatiken.

På kvällen var Arne Imsen tillsammans med ytterligare en billast på plats. Hela lokalen var fullsatt, och örebroarna vittnade friskt om sina erfarenheter från nybyggartiden. Långt ut på kvällen fortsatte mötet; man sjöng och sjöng och prisade Gud, och ingen ville bryta upp.

Vännerna från Stockholm stannade bara lördagen. På söndagen kom Kenneth och Elisabeth Karlsson från Sölvesborg och tillsammans med Tage Johansson från Göteborg sjöng och vittnade man vidare.

... att leva på ett annat sätt

— Att vi fått en lokal med ett så fint läge, är verkligen ett bönesvar, sade Elisabeth, då vi samtalade litet om arbetet här nere.

Elisabeth, som är nybliven småskollärarinna hann inte mer än avsluta skolan i Linköping, förrän lokalen blev klar och hon flyttade ner. Nu har hon ett vikariat, som hon uppehåller och en hägrande framtid ligger framför.

— Men jag upplever mer och mer, att det inte håller att leva ett sådant privatliv som de flesta lever idag, säger Elisabeth. Jag tror inte att jag skulle bli lycklig av det. Jag är glad att jag får möjlighet att leva på ett annat sätt här.

— Vi ser ju hur hela världen håller på att gå in i en väldig kris. Det är klart för vem som helst, att alla måste ju så småningom dra åt svängremmen. Vi är tvungna att handla nu och inte prata så mycket.

Och jag håller med henne och kan bara önska vännerna lycka till i Halmstad i arbetet för själars frälsning.

— Det är det urkristna idealet, som varit ledstjärnan i vår strävan. Tanken är att här skall man kunna bo och arbeta i församlingens tjänst. Ursprungligen hade vi i vår familj själva tänkt bo här, men det visade sig tyvärr inte kunna gå. Vi har i alla fall tagit ett steg närmare varandra.

— Formerna för vårt framtida arbete har vi väl inte riktigt bestämt ännu. Det blir dock åtminstone något av ett öppet hus. Vi disponerar ju lokalen under alla ti-

der på dygnet. Lika naturligt som familjen har en bostad, så måste också församlingen ha ett hem.

Urkristna idealet

Solen sken och allting i Halmstad såg ut att visa upp sin bästa sida, då skaran av

**Vi möts i
MALM-
KÖPING**

Med livet som insats

Av Arne Imsen

Vi för en ideologisk kamp för människovärdet, skrev ARNE IMSEN 1966 i en artikel som idag kanske är mer aktuell, än när den skrevs. Arne Imsen fortsatte. Det enda som kan ge människan något värde är Kristi evangelium. När människan kommer utanför Kristus degraderades människovärdet till animaliskt driftsliv. Vi kräver människovärdet tillbaka. Det innebär att vi proklamerar att människan är en evighetsvarelse.

Jag förmodar att det är klart för oss att församlingen nu står inför sin svåraste och mest avgörande strid. En gigantisk sammandrabbning mellan ljus och mörker av sådan karaktär, att människosläktet aldrig tidigare bevittnat dess like. Och vi förstår att både den synliga skapelsen och den osynliga — både den fysiska världen och den andliga — kommer på ett eller annat sätt engageras i denna oerhörda slutuppgörelse mellan det onda och det goda. —

För egen del fasar jag, ja, verkligen fasar, när jag tänker på de här tingen — fasar inför vad som skall ske i detta folkhav. Mina mänskliga känslor tar naturligtvis ut sin rätt — jag är far till tre barn. — Jag vet, att den här generationen på ett alldeles särskilt sätt kommer att möta företeelser som ingen generation tidigare har mött — frestelser av en helt annan kraktär, och svårigheter av en helt annan art. —

Det är uppenbart att satan arbetar målmedvetet. Jag vågar säga, att vi just nu upplever en väckelse från helvetet. En väckelse som går fram över hela jorden. Och det är helt klart, att satan förfogar över resurser som är fruktansvärda. Den enskilda människan betyder strängt taget ingenting och har icke några som helst möjligheter att klara sig ifrån alla de attacker, som satan kommer att kasta in mot hela släktet, även mot församlingen.

Jag skall här beröra några områden där vi måste se läget som det är och även ta upp kampen till det pris det betingar. —

Vi för en ideologisk kamp för människovärdet. Och när det gäller människovärdet

är det fråga om människan såsom en evighetsvarelse. Det enda som kan ge henne något värde är Kristi evangelium. När människan kommer utanför Kristus degraderas människovärdet till animaliskt driftsliv. Vi kräver människovärdet tillbaka. Det innebär helt enkelt, att vi proklamerar att människan är en evighetsvarelse.

Jag skall här beröra några saker som icke längre är lokala företeelser, isolerade till ett land eller en plats, utan något som vi möter praktiskt taget var som helst på jordklotet. Det är tendenserna att degradera människan, för att slutligen skövla och skörda henne för avrunden. Satan har till sitt förfogande vetenskap och kultur, politik och religion. Allt detta vill åstadkomma en ny moral, en ny mentalitet, där individen brytes ned och formas om till massmänniska. Självtändigheten går förlorad och individerna blir viljelösa massmänniskor som formas av det bibeln kallar denna tidsålders väsende. Sådana företeelser har naturligtvis funnits i alla tider, men de har aldrig fått ett så oerhört grepp om människorna som det har idag. —

Vi lever i ett land med en, i varje fall, relativ frihet. Vi har därför frihet att predika evangelium. Denna frihet är naturligtvis en väldig tillgång men också en stor fara. Jag säger fara, därför att vi kan frestas till likgiltighet, till att tro att eftersom vi fått frihet att arbeta och har lagens skydd, så behöver vi aldrig komma i konflikt med samhället eller samhällets institutioner. Det är här vi bedrager oss, ty det ligger i verkligheten till så, att även om vi har frihet att predika, så är friheten kolossalt begränsad, då det gäller att praktisera det vi predikar. Det här är en sanning som vi kommer att få känna vid. Friheten är begränsad! Samhället säger: "Ni får frihet att predika." — Men då vi vill ta konsekvenserna av denna förkunnelse — alltså praktisera det — då sätter samhället stopp. Helbrägdagörelsen är bara ett område. På andra områden beskäres vår frihet, därför att samhället har övertagit många av den enskildes självskrivna uppgifter. Samhället blir allt mera ett förmyndarsamhälle och en fadderinstitution för oss. Samhället skall exempelvis försörja och fostra våra

barn. Samhället tillhandahåller inte bara sjukvård utan också en viss själavård fastän det till sitt väsen är kristendomsfientligt. Man har av politiska eller demokratiska skäl tvingats acceptera en minoritets krav på att få predika evangelium. —

Kyrkorna kan anpassa sig efter tidsandan och samhällets krav, påverkas och upplösas inifrån, och så undergå en strukturförändring. TRON kan dock aldrig rationaliseras — aldrig. Vad sker då kyrkorna eller enskilda kristna anpassar sig här? Jo, då sker en urvattning av evangelium som förvandlar själva innehållet. Man har symbolerna kvar, man har samma mötesformer kvar, man har organisationerna kvar, men ett faktum är att det bara är den yttre ramen man har kvar, medan innehållet helt har förändrats. Vad har skett? Jo, den uppriktiga troheten mot Kristus har gått förlorad. — Sedan är det i regel dessa fallna kyrkors och rörelers läror som blir normgivande för samhällets lagstiftning i olika religionsfrågor. —

Evangelium får alltid en negativ betydelse då det upphör att praktiseras. Det leder till förstockelse och förhärdelse.

Det sägs i vårt land i dag att alla kyrkosamfund tror på helbrägdagörelse. Men vad gör det, om alla kyrkor säger sig tro på helbrägdagörelse när de nästan alla är avhållsamma i förkunnelsen, i varje fall mycket återhållsamma, och helt avhållsamma då det gäller att praktisera förkunnelsen. Om vi upphör att ge sanningen om helbrägdagörelse den plats bibeln lär, då har vi tagit bort en stor sektor av evangelium.

Varje sanning vi predikar måste ju få konsekvenser för de människor vi predikar för. Predikar vi pånyttfödelse genom tron, så måste ju individen tro sig fram till en upplevelse av pånyttfödelse. Predikar vi dop i vatten så gör vi det med den avsikten att människorna skall lyda Ordet och låta sig döpas. En del förhärdat sig inför budskapet och andra tar emot budskapet. Men om det finns sådana som förhärdat sig, så prutar vi ju därför icke av på dopförkunnelsen. Det vi har sett i Guds ord, det predikar vi med frimodighet, eller

Midnattsropet

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 16-sidigt nummer den 1 och 15:e varje månad.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:–, Halvår 23:–, Kvartal 12:–. Lösnummer 1:80. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". Ö. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 1236, 161 12 Bromma

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm.

Tel. 08/23 52 30

Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem

Missionsvägen 24, Bromma

Postadress: Box 1236

161 12 Bromma

Tel 08/80 38 89

GAMLA BRO, servering, vandrarhem

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/20 92 96

(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm 1975

En ton ifrån himmelen skakade min inre värld

När jag sensommaren -74 fick höra bibelstudierna från Malmköping på kassett, upplevde jag en ton, som jag sökt efter i en 4–5 års tid. Det var inte vilken ton som helst, utan en himmelsk ton som skakade om hela min inre varelse, men samtidigt befruktade min längtande själ. Tänk vad stort att på nytt liksom få grepp om detta flöde från det himmelska hemmet! Vilken välsignad nåd att samma budbärare jag som nyfrälst -64 i Kärrsjö hörde jag första gången, broder Arne Imsen, 10 år senare fick frambära detta förlösande budskap, om än ett smärtsamt sådant, men dock förlösande. Rom, 10:15: "Huru ljuvliga äro icke fotstegen av de män, som frambära gott budskap!"

Utan att på något sätt vara stortalig eller övermodig, vill jag säga att denna upplevelse icke är av något lösryckt tillfälligt slag, utan man upplever en underbar inre harmoni helt efter Guds rådslut. Detta sammanhang begynte som tidigare sagts -64 i mitt liv. Nästa milstolpe upplevde jag -67, man såg liksom konturerna av vad Gud ville göra, men man förstod ändå inte så mycket. Idag bryter dock konturerna från skarpare. "Pris ske Gud."

När jag efter denna upplevelse genom bibelstudierna började läsa Ordet igen, var det Joh. 1:14 och Ef. 6:12 som först talade till mitt hjärta. Joh. 1:14: "Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning."

Alltså vi måste helt enkelt få klart för oss, att Guds ord är Jesus Kristus själv.

Ef. 6:12 "Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna."

Det vi predikar får alltså konsekvenser för individerna och vi kan icke uppmäna människorna att avstå från att lyda evangelium därför att detta kan få så ohyggliga verkningar. —

Varje steg på trons väg medför konsekvenser och vi måste ta dem. —

Dopsanningen är nu accepterad av samhället efter årtionden av motstånd från kyrkligt håll. Vi behöver åtminstone inte vara rädda för att bli fängslade för att vi predikar dop och döper människorna. För etthundra år sedan utvisades den förste

Vi måste förstå att den strid som skall utkämpas icke är man mot man, utan den går knävägen. "Halleluja."

Vad har vi då för möjligheter att klara detta? Jo, i Kor. 10:4–5 läser vi: "Våra stridsvapen äro nämligen icke av köttlig art: de äro tvärtom så mäktiga inför Gud, att de kunna bryta ned tankebyggnader och alla slags höga bålverk, som uppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder till fånga och lägga dem under Kristi lydnad."

I Kol. 2:15 står det så här: "Han har avväpnat andevärldens furstar och väldigheter och låtit dem bliva till skam inför alla, i det att han i Jesus har triumferat över dem."

När vi tillbeder Jesus skall vi proklamera denna vers inför en osynlig andevärld, som är intresserad av vårt förhållande, ty vi är nämligen införsatta med Jesus i segerställning i den himmelska världen. Ef. 2:6: "Ja han har uppväckt oss med Honom och satt oss med Honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus."

Vi har alltså alla förutsättningar att gå segrande igenom tidens midnatt.

Vi säger att Jesus kommer snart, och det är sant. Må vi böja oss djupt inför honom Jesus Kristus och bedja på allvar om Guds plan i våra liv, så att vi blir klara basunsignaler i tidens aftonskymning. 1 Kor. 14:8.

Matt. 24:40: "Då skola två män vara tillsammans ute på marken: en skall bliva upptagen, och en skall lämnas kvar." Vem av de två tillhör Du? Du min vän! Det finns ingen ekumenik i den osynliga andevärlden.

Jes. 6:5–8. Behöver Du älskade vän, ett vidrörande av det glödande kolet över Dina läppar? Jag behöver det!

Jesu frid!
Göran Edlund, Ö-vik

hur? Vi ändrar ingenting i förkunnelsen därför att människor reagerar emot den. Vi vet också att då människor döper sig kan det få oerhörda konsekvenser för dem. Det kan betyda, att en man eller kvinna kastas ut ur sitt hem, pojkar och flickor bortstöts från sina föräldrar, och inte nog med det, de utsätts dessutom för den mest hänsynslösa förföljelse ifrån sina kamrater. Vi döper femton—sextonåringar som återvänder till skolan och avlägger ett frimodigt vittnesbörd om Jesus Kristus, och de möts av en förföljelse som är fruktansvärd. Kanske inte alla gånger av fysiskt lidande men av en psykisk terror, både från ogudaktiga lärare och från kam-

baptisten ur vårt land — det skötte kyrkan om. Han anpassade sig inte efter kyrkans och samhällets krav. En annan man satt fängslad i bortåt tjugo år för inte alltför länge sedan, därför att han vågrade låta döpa sitt barn. Det var också prästerna som sörjde för detta och den kyrka, skötkyrkan, som nu blivit demokratins religiösa pangbrud.

Vi får i vår förkunnelse icke vika tillbaka på något område. Och var och en måste vi vara redo att ta konsekvenserna av vår tro — tro och handla med livet som insats.

Guds fullkomliga vilja

Predikan av Arne Imsen II

Det mest naturliga, mänskliga och medmänskliga är att komma in i Guds fullkomliga vilja. Där är man totalt demaskerad. Inför Gud kan man inte kamouflera något. Man har blivit försonad med Gud och får frimodighet och kan ha frimodighet inför både demoner och människor. Då blir man inte högmodig eller tuff, utan frimodig.

Så kommo nu hans moder och hans bröder: och de stannade därutanför och sände bud in till honom för att kalla honom ut. Och mycket folk satt där omkring honom och man sade till honom: "Se, din moder och dina bröder stå härutanför och fråga efter dig." Då svarade han dem och sade: "Vilken är min moder, och vilka äro mina bröder? Och han såg sig omkring på dem som sutto där runt omkring honom, och han sade: "Se, här är min moder, och här äro mina bröder! Den som gör Guds vilja, den är min broder och min syster och min moder." *Mark. 3:31—35*

Det är viktigt att man från första början kommer rätt. I bibeln står: "Varen fullkomliga." Gud vill att vi skall vara fullkomliga. Fullkomlighetsidealet finns med från födelsen. Den nyfödde har inget lägre ideal än den som varit frälst länge. Gud vill att vi skall vara fullkomliga i förhållande till åldersmättet. Har vi varit frälsta i 20 år, betar vi oss inte som nyfrälsta. Men är vi på babystadiet uppträder vi inte som om vi varit frälsta i 20 år. För nyfrälsta är det tillåtet att jollra, leka, skratta och gråta. Ingen blir överraskad av att en baby börjar ropa och skrika eller ligger och jollrar. Men om en vuxen människa börjar bete sig likadant, är det fel någonstans.

Barn får hålla på och göra vad de vill, därför att livsyttningarna är en del i deras utveckling. De är fullkomliga och leker på ett fullkomligt sätt. Ingen kommer med klocka och block för att göra en tidstudie på barnet när det leker i sandlådan, och ta reda på rörelserna och se hur man effektivast kan utnyttja barnets krafter i produktionen.

Skall barn utvecklas måste man ha barnvänlig miljö. Man måste bereda barnen

möjligheter att leka. Därför ser man till att kloka, förstående människor ser efter dem. Inte begränsa deras lekmöjligheter, men hjälpa dem: till och med vara med dem och leka i sandlådan. Det är helt naturligt. De är fullkomliga. Inte fullkomliga änglar och heller inte motsatsen. De har aldrig blivit födda till att vara änglar eller andeväsen. De är födda till männi-skor, och de är fullkomliga människor.

Problemet inställer sig först när de blir vuxna och försöker bli något som inte stämmer med arten. De vill förfina sig och kultivera sig på ett onaturligt sätt. De har kommit in under en felaktig undervisning och i en felaktig miljö. De förvandlas till demoner eller försöker att bli änglar. Hur god starten än varit, blir det ett elände om man skall göra en människa till ängel. När Gud får hand om en människa gör han henne till en sann människa. Det heter om dessa sanna människor: "de skall bli fullt färdiga . . ." Det är ingen som begär av ett barn att det skall sätta igång och arbeta som eleven, och det är ingen som begär av eleven att han skall fungera som mästaren. En klok far och mor gläder sig över barnets irrationella rörelser och frestas själva ta del i leken. Det är först när vi grips av ålderdomen och har kommit för nära graven som livet blir ett irritationsmoment, och vi blir besvärade av barnen. Då våra organ behöver vitaliseras blir vi irriterade över livet, men då vi upplever förnyelse och kommer i närheten av livet och börjar delta i det, då upplever vi åter glädje över nåden att få vara med.

Att utvecklas

Sedan kommer ett elevstadium. Vi läser i missionsbefallningen: "Då trädde Jesus

fram och talade till dem och sade: 'Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån förden skull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem i Faderns och Sönnens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.'" Matt. 28:18—20. Undervisningen börjar tidigt, i lämpliga proportioner och portioner. Det finns mjölkmat och fast föda i Guds rike. Vi kan inte leva på mjölkmat hela livet, men på ett visst stadium i vår utveckling är mjölkmaten den rätta dieten. Därför är det viktigt att dieten finns på församlingens meny. Det finns inte en människa som i alla avseenden är lik den andre. Vi är på många sätt kolossalt speciella. Där den helige Ande är finns maximala möjligheter att utvecklas. Ingen behöver komma in under en tvångströja eller snöras in i en religiös korsett, utan vi får utvecklas i överensstämmelse med Andens lagar. Gud har rum för oss allesammans i sin församling. Väsenligheten och andegemenskapen är oerhörd, men det finns i oss individuella särdrag som verkligen inte behöver bli till förbannelse eller problem, utan tvärt om, kommer de in under Ordets och Andens kontroll, kan de bli till maximal välsignelse.

I Guds skapelse sker det utveckling inom arterna, men det sker ingen mutation mellan arterna. Därför blir inte en hund människa, och människan blir inte ängel. Jag tar inte emot order av en hund. Inte heller av en ängel. Inte ens av den helige Ande. Den helige Ande kan inte diktera mig något — så suverän är jag. Gud har gett mig ett föredöme som sitter på Faderns högra sida i härligheten. Det är Mänskisonen.

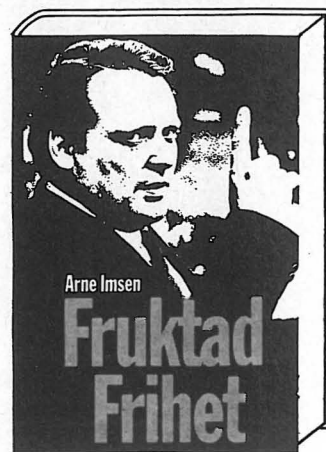
Gud har gett oss en oerhörd suveränitet. Den helige Ande väntar till dess att den *får* vår uppmärksamhet på något sätt. Och när den kommit till tals med oss börjar den sin underbara mission med att överbevisa oss. Inte skrämma, utan överbevisa. Gud vill göra oss till sanna människor som beflitar sig om att göra vad gott är. Han behandlar oss med utgångspunkt från vår individuella situation. Bara Gud har råd med en sådan skola. Han ger varenda elev specialundervisning och -behandling. Han skickar universums skickligaste pedagog, den helige Ande, in i alla sammanhang. Undervisar i vardagsrummet, i köket, på gatan, i arbetet; har bibelstudium i tunnelbanan, i bussen; undervisar, uppenbarar, avslöjar och gör oss förtrogen med Guds hemligheter. Ingenting är betydelselöst, allt är meningsfullt och intressant. Där andra människor upplever livets monotoni och enahanda där de sitter i ackordsarbete, kan den levande kristne ha underbara gudstjänster och höra Andens röst. Det är väsensgemenskap med Sonen som blivit oss lika i alla avseenden för att vi skall bli lika honom. Då vi kommit in i denna artgemenskap, då finns inte längre någon distans mellan honom och oss. Skriften säger att han som helgar och de som blir helgade har en och samme Fader, därför blygs han icke att kalla oss bröder.

Paulus säger: Jag blygs icke för evangelium. Men tänk att Jesus inte skäms för oss heller! Han markerar inte i sitt förhållande till församlingen någon distans. Han håller

oss icke utanför i spänd förväntan, han låter oss inte stå och knacka på dörren. Han har *satt* oss med honom i den himmelska världen, står det i bibeln. Vi är med honom, i honom och genom honom i själva centrum.

Att komma in i Guds vilja är att få uppleva gemenskap med Sonen Jesus Kristus och sedan förbliva i denna gemenskap. Det är lika omöjligt för en levande kristen att komma bort ifrån Gud som det är för Sonen att komma bort ifrån Fadern. Innan någon tar bort mig, måste han ta bort Jesus. Men så länge han sitter på Faderns högra sida, så är jag där med honom i den himmelska världen.

Vi skall se på honom, och under tiden vi betraktar honom, likbildas vi med honom. Vi skall under påverkan av Ordet och Anden göra erfarenheten att han verkar i oss vilja och gärning. Vilja till efterföljelse och gärning så att viljan till efterföljelse manifesterar sig i handling och blir ett livsprogram. Allt eftersom vi umgås med honom, förmedlar han ny kunskap. Vi får gå i lärjungens skola och så småningom får vi uppdrag och förtroenden. Så får vi hålla på att ta emot undervisning och praktisera hela livet i alla avseenden. Är du kallad till ett vittne eller till någonting annat så får du gå samma väg. Vi får alla gå samma väg. Vi skall ständigt förnyas så att vi i varje situation kan förstå vad som är Guds fullkomliga vilja. Där är Jesus vårt stora föredöme. Han har öppnat vägen för oss. Och den är framkomlig.

**Vår-
pris 14: 50**
inkl. moms.

Sänd mig mot postförskott
.... ex Fruktad frihet

Namn:

Bostad:

Postnr, adr.:

MR-Förl. Box 344
101 24 Stockholm

Ny predikan varje månad på kassett

PRENUMERERA PÅ MÅNADENS KASSETT
Bibelstudium av Arne Imsen
Pris 15:— inkl moms plus postförskottsavgiften
Enstaka band 18:—

Februari:
KÖTTETS GÄRNINGAR — ANDENS FRUKT

Sänd mig mot postförskott följande kassettband:

☐ Jag vill bli
kassettprenumerant.
(Prenumeration
gäller tills uppsägning
sker).

Namn:

Bostad:

Postnr:

Postadr:

Januari:
VÄCKELSE — ännu en gång

December:
DEN HELIGE ANDE I URTID OCH NUTID

November:
HUR ARBETAR DEN ONDA ANDEVÄRLDEN?

Oktober:
TRE EPOKER I DEN URKRISTNA FÖRSAMLINGEN

September:
JAG SKALL GÖRA ER TILL MÄNNISKOFISKARE.

Augusti:
ÄR DÅ KRISTUS DELAD?

Juli:
ALLTING GEMENSAMT.

Maranataevangelist knivskuren på Brogatan

Jag var förberedd!

— Vi måste förstå hur allvarligt det är att vara kristen idag, säger Yvonne mycket aktiv gatuevangelist i Stockholm.

— Två män dök upp bakom mig på Gamla Brogatan. En av dem frågade

— Är du med i Maranata?

— Ja det är jag, svarade jag. Då knuffade de in mig i en port. En kopplade armar på mig och den andre tog fram en vass kniv och började skära mig i ansiktet och på armarna.

Man tror att vissa saker bara händer andra. Man kan läsa om brott och ligistdåd i tidningar som om det vore detektivromaner, utan verklighetsförankring och hur de kristna förföljs och torteras i kommunistländer. Tills man plötsligt en dag får vara med om att en syster eller bror — eller rent av själv blir utsatt för ett diaboliskt överfall...

Yvonne blev frälst 1971. Hon är en av de drivande krafterna för utåtriktad evangelisation i Maranataförsamlingen i Sthlm. Hon tillhörde pionjärgruppen som gick på tunnelbanestationerna bittida och sent i större och mindre grupper och sjöng och vittnade till det var så tjockt med folksom lyssnade, att personalen med hjälp av polisen sade ifrån att det gick inte för sig. Folk måste ju komma fram. Men de här gatumissionspionjärerna har alltid hittat vägar för sin evangelisationsiver. Och inspirerat de äldre, konventionellare evangelisterna till nya, djärva grepp för att nå människorna med frälsningens budskap.

— Berätta nu vad som hände den här

— Klockan var omkring 19.30 och folk tittade efter mig när jag sprang ner mot Gamla Bro.

Yvonne Berglund, gatuevangelist i församlingen, berättar om den kusliga upplevelsen som hände för bara någon vecka sedan.

— Jag tror att människor blivit upphetsade mot oss genom TV-programmen och de tidningsartiklar där man angriper Maranata. Vi har också sett en ny attityd när vi är ute och sjunger.

torsdagen!

— Jag hade stått i serveringen hela dan, och var trött. Ville ut och lufta mig litet. Jag var ute någon timme på stan, och hade kommit in på Gamla Bro på väg hem. Ett par killar dök upp bakom mig. Jag tänkte inte just på det. Men så gick dom ifatt mig, och den ene frågade: "Är du med i Maranata?" "Ja, det är jag!", svarade jag. Då kopplade den andre killen på ögonblicket mina armar bakom ryggen, och de knuffade in mig i en port. Den som tilltalat mig plockade fram någon sorts kniv — rakkniv eller vad det kunde vara, och började skära mig i ansiktet och på ena armen. Och hela tiden skrattade han så läskigt.

— Vad gjorde du?

Försökte skrika

— Jag blev så chockad, så jag kunde inte få fram ett ljud, fastän jag öppnade munnen och försökte skrika. Jag minns att jag tänkte: "Dödar dom mig, så är jag i alla fall redo", men annars var jag så upptagen

— Men Gud hade föreberett mig på det här, berättar Yvonne. Och jag tror att det är en varning för svårare tider.

— Händelsen visar att det finns ett dolt religionshat, som frigöres när det s. a. s. blir legalt, genom massmedias och även de kristnas agerande, att jaga religiösa minoriteter, säger Arne Imsen.

Enligt polisen var det mycket länge sedan något liknande inträffade i Klarakvarteten.

med att försöka försvara mig, så jag kunde inte tänka eller reagera så mycket. Jag sparkade allt vad jag kunde. Till slut kände jag att jag fick in en riktig träff på smalbenet av killen som höll mig. Då sa den andre: "Släpp nu" och då släppte dom. Och jag sprang ned mot Gamla Bro. När jag tog med händerna över ansiktet, kände jag att det bara forsade blod.

— Var det någon som såg den här händelsen?

— Det stod ett par på andra sidan gatan. Men jag vet inte om dom såg vad som hände, eller om de tittade i skyltfönstren. När jag sprang nerför gatan, tittade de efter mig.

— Vad hände när du kom till Gamla Bro?

— De blev ju väldigt förskräckta när jag kom in och såg ut som jag gjorde. De torkade blodet ur ansiktet på mig, frågade om jag kunde prata, och ringde efter polisen. När polisen kom, skjutsade de mig till sjukhus, för att kolla hur många sår jag hade och så där. Jag hade trettiosex snitt i

— Så man får inte sjunga evangelium i Stockholms "undre" värld? frågar Lasse Andersson när polisen dyker upp på möte på T-Centralen. Till höger om Irene Dahlberg står Yvonne Berglund.

Vän av ordningen förhindrade maranatomöten

□ Det blev inget maranatomöte i Lillhär-
dals kyrka eller i Idre missionshus som det
annonserats i Midnattsropet. Bara någon
dag innan mötet skulle hållas, meddelade
man från Lillhärda, att man varit tvungen
att inställa sammankomsten. Den för-
samlingsbo, som stått bakom inbjudan,
hade plötsligt fått förhinder att närvara.

Vi kontaktade kyrkoherden i Lillhärda,
Olof Trennhem, som ställt sig villig att öpp-
na kyrkan för maranatavännerna, och bad
att få lite fler uppgifter. Denne omtalade
då, att pastorn i City Pingstförsamling i
Stockholm, Stanley Sjöberg, besökt Lill-
härda och ringt upp honom. Pastor Sjö-
berg varnade kyrkoherden för Maranata,
därför att, som han menade, Maranata i
Stockholm delat ut några flygblad, där det
stått att Svenska kyrkans präster samarbe-
tade med satan. Om kyrkoherden upplät
kyrkan, skulle saken anmälas för prostens.
Pastor Sjöberg var även beredd att skriva
till biskopen och domkapitlet för att få till
stånd ett förbud. I så fall var det även risk
för att kyrkoherden själv skulle kunna få
en varning av domkapitlet, sade pastorn.

— Jag tycker saken är ganska olustig,
förklarar kyrkoherden Olof Trennhem för
Midnattsropet. Han menade att den som
delat ut flygbladen nog även kunde ha fog
för sina påståenden i dem.

— Pastor Stanley Sjöberg har ingen lag-
lig rätt att ingripa i den här församlingens
angelägenheter. Han skulle endast kunna
göra det som församlingsmedlem. Enda
möjligheten är att anmäla saken för dom-
kapitlet och begära att biskopen skall
stoppa besöket. Ett sådant ingripande kan
dock ske bara i speciella fall. I regel
hänskjuts sådana här frågor till biskops-
mötet, då alla biskopar sammanträder och
tar ställning.

Stanley Sjöberg medger för Midnattsro-
pet att han varit i kontakt med Olof Trenn-
hem och uppmanat honom att inte låta
Maranata medverka i kyrkan.

Pastor Sjöberg ansåg att man skall vara
så pass ärlig, att om man är emot Svenska
kyrkan, så bör man heller inte predika där.
För övrigt ville pastorn inte diskutera
frågan.

Gustaf

ansiktet, och fyrtiosju på ena handen.

— Hur upplevde du det här efteråt, när
du liksom kunde börja tänka igen?

— Väldigt skakande. Jag tycker synd
om killarna. De fattade nog inte riktigt vad
de gjorde. Den här händelsen kanske kan
bli dem till frälsning. Jag ber till Gud för
dem. Jag tror också att om det här överfal-
let hänt någon annan än mig, så hade det
blivit världens grej. Jag var förberedd.
Arne hade två möten i sträck kommit och
lagt händerna på mig och bätt för mig. Jag
undrade för mig själv om det var något fel
på mig. Men han kände väl att det var
något på gång. Och två nätter innan dröm-
de jag att det kom in ett gäng på Gamla
Bro, högg tag i mig och skar mig i ansiktet.
Så på något sätt var jag förberedd på att
det skulle hända mig något. Jag tror att jag
fick vara med om det här för att lära mig
att man inte ska bara vräka ur sig halleluja
hit och maranata dit och vad saligt det är
att vara med. Det var en varning och en
förberedelse på vad det kommer att in-
nebära att stå för sin tro.

— Varför tror du det hände?

Vi fortsätter!

— Jag tror att människorna har blivit
retade mot oss genom det här TV-
programmet och tidningsskriverierna där
de angripit Maranata.

— Tror du att såna här saker kommer
att hända flera gånger?

— Man vet ju inte hur djupt motivet
var. Om det var ett infall att överfalla mig
som kom från Maranata, fast dom kanske
lika gärna tagit någon annan. Eller om det

var planlagt — t. ex. av samma människor
som anlade branden vid Gamla Bro för ett
par veckor sedan.

— Är du rädd?

— Nej. Inte ett dugg. Jag tror jag skulle
reagera likadant om det hände igen. Det
här var en varning; liksom ett led i den
andliga kampen.

— Ska du fortsätta med gatumission?

— Ja, vi har beslutat vara ute åtminsto-
ne två dar i veckan nu. På centralen har
allt blivit så förändrat. De som sitter där
får tårar i ögonen när vi sjunger, och de
vill bara prata och prata om andliga ting.
När man är där, får man sjunga ett par
sånger bara, och sedan samtala hela tiden.

Vi märker hur det förbereds nu för en ny
tid när det gäller gatumissionen. Vi svetsas
samman ett gäng som har upplevt samma
sak när det gäller att gå ut med budskapet.

— Och vad är det?

— Vi måste få kraft. Det hjälper inte att
vi bara håller på och vittnar om att vi är
frälsta och tror på Jesus. Vi måste få direk-
ta ord från Jesus att ge människorna.

Du som läser detta kanske får orsak
rannsaka dig själv, liksom vi som upplevde
denna händelse på mycket nära håll. Hur
är det egentligen? Är vi beredda att ta
kostnaderna det kan innebära att vara en
offensiv kristen den här sista tiden innan
Jesus kommer igen?

Yvonne har fått gå genom en del per-
sonliga svårigheter, men alltid kämpat sig
genom och så fått en starkare tro på Gud,
när hon tvingat sig till hans direkta in-
gripanden i sitt liv. En gång spräckte hon

Forts. sid. 13

Varför reagerar ingen mot kulturelitens nakenbad?

Reaktionen efter TV-programmet Mot väggen har varit blandad från fullständig bestörtning till stilla eftertanke. Eftersom informationen i de flesta fall bara gått i en riktning har frågorna blivit ganska många.

För att försöka komplettera bilden av vad som verkligen hände, reste Arne Imsen ut i landet och informerade i några möten. Överallt dit han kom var intresset stort.

● Örebro

Lokal: Medborgarhuset. Ett hundratal personer av alla kategorier hade infunnit sig. Arne Imsen och två vittnen talade. Efteråt fick publiken ställa frågor. En äldre dam begärde genast ordet och undrade hur det skulle gå med henne i fortsättningen. Hon hade hört att Maranata sagt att man inte fick ta emot pension. Arne Imsen lugnade henne och hon kunde lättad gå hem.

● Örnsköldsvik

Mötet hade redan börjat, då Arne Imsen anlände med flyg direkt från Stockholm. Han möttes redan i dörren av en kvinnlig journalist. Dagen efter kunde man läsa en raljant artikel i Örnsköldsviks Allehanda. Den andra ortstidningen, Nya Norrland, ägnade halva sidan åt mötet.

På eftermiddagen kom Expressen ut och över ett helt uppslag stod att läsa, att alla Maranataförsamlingar från Umeå i norr

till Jönköping i söder tagit avstånd från Arne Imsen.

Chefredaktören på Örnsköldsviks Allehanda, Olle Norell, läste Expressen och tände. Nästa dag förklarade han i en lång spalt över hela sidan i sin egen tidning, hur lite man borde fästa sig vid vad Arne Imsen sade.

Arne Imsen predikade dock ytterligare en dag i Örnsköldsvik, först på eftermiddagen över ämnet Församlingen och samhället, sedan på kvällen inför en stor åhörarskara.

● Umeå

Två hundra personer var samlade i Mimerskolans aula. Kickan Sundström sjöng Det skall bli frid på vår jord. Längst ner i lokalen satt TV-producenten Siewert Öholm.

Arne Imsen talade länge. Den kvinnliga journalisten från Västerbottens Folkblad gick efter mötets första avdelning. Dagen efter kunde vi läsa att hon "genomlidit sitt livs första väckelsemöte". Hon hade inte fattat någonting av vad mötet handlade om. Ändå lyckades hon fylla tidningens

När kommer sanningen i

□ I en artikel, benämnd Våld emot kyrkor, beskrev tidningen Dagen maranataungdomarnas flygbladsaktion utanför kyrkorna. Artikeln handlade dock inte bara om flygbladsutdelningen utan också om en skadegörelse som drabbat en pingstkyrka i Småland. Även pingstpastorn Stanley Sjöbergs negativa uttalande i TV om Maranata var med.

Dagenjournalisten Arne Winerdal hade undertecknat artikeln. På frågan varför han kopplat ihop händelserna och inte låtit någon av flygbladsutdelarna komma till tals för att balansera bilden av en så pass ovanlig aktion, svarade han att artikeln endast innehöll nyhetsstoff.

Visserligen ansåg Arne Winerdal att Stanley Sjöberg handlat fel, då han i TV angrep icke närvarande personer. Han

fann dock inte vara fel, när han själv i Dagen förmedlade samma angrepp utan att låta de angripna få möjlighet att försvara sig.

Arne Winerdal berättade att han själv varit med utanför Filadelfiakyrkan då det delats ut flygblad. Han hade dock vägrat att ens ta emot någonting. Han trodde inte att Maranata hade något speciellt buskap att komma med.

För att höra vad Dagen ansåg om yttrandefriheten, frågade vi chefredaktören Olof Djurfeldt. Han var tacksam för att han hade möjligheter att fritt få ge uttryck för sin mening. På frågan om han var beredd att i tidningen Dagen även släppa fram genmälen och kritiska röster, svarade han att det var helt beroende på vilket innehåll kritiken hade. Han kunde dock tänka sig

släppa fram kritik, om den tycktes vara rättvis.

Ansvarige utgivaren Per Östlin kunde enbart tänka sig att ta in ett förtydligande spalterna, om det fanns någonting som det var värt att skriva om. Var det någonting som var felaktigt, var han beredd att göra ett tillrättaläggande.

— Men det har inte skett någonting felaktigt i vårt sätt att behandla det som har hänt, sade han.

— Om Maranata uppträder korrekt, kommenterar vi inte Maranata på någonting.

Ännu har ingen av flygbladsaktivisterna kontaktats för att ge sin syn på vad som hände utanför kyrkorna.

— Tidningen Dagens tystnad om Gamla Bro är häpnadsväckande, sade Arne Imsen.

halva baksida. Men så hade hon också plankat Expressen.

Västerbottens Kuriren hade sin religiöse skribent på plats. I sitt referat senare svävade även han ut i fantasier och spekulationer kring mötesledarens person. Vad mötet handlade om, nuddade han enbart vid.

TV-producenten Siewert Öholm satt kvar ända till slutet. Då Arne Imsen talat färdigt, reste han sig upp och förklarade varför ingen från Maranata blivit inbjuden till programmet. Han menade att Arne Imsen redan haft sin tid i TV.

— Det var alldeles riktigt att jag naturligtvis visste om att vi skulle komma in på Maranata. Men vad Stanley Sjöberg sade, kan inte jag ta ansvar för i en direktsändning, sade Öholm.

● Gävle

Möte i Folkets hus. En stor sångarskara från Stockholm var med och sjöng — lokalen fullsatt.

Alla lyssnade, först lite avmätt, sedan alltmer besvärat allteftersom stämningen tätnade. Guds Barns pornografiska alster gick väl an, men när Frikyrkliga Studieförbundet nämndes i sammanhanget och den nya "kroppsteologin" med nakenbad och brödbrytelse, praktiserad av professorer, teologer, munkar och hemmafruar, blev det för mycket för flera åhörare, som reste sig och gick ut.

— Varför är det ingen som protesterar mot det här, utropade Arne Imsen.

Näväl, mötet slutade i lovsång och jubel, och ingen som var med hela tiden kunde missta sig på väckelse-tonen — Jesus kommer!

Gustaf

agen?

under de uppmärksammade informationsmötena i Brosalen, då han berättade om bakgrunden till flygbladsaktionerna utanför kyrkorna.

— Att det över världen så ökända knarknästet Gamla Bro invigdes till ett församlingshem, var ingen nyhet för Dagen men när Maranata plötsligt ansågs bedriva hatkampanjer mot andra kristna var det en stor nyhet.

— Just för att de normala kanalerna för maranatabudskapet varit stängda, så har man tvingats till de aktioner, som nu genomförs. Det är inget hat eller någon samhällsfientlighet, som legat bakom utan en allvarlig och uppriktig önskan att få informera om saker, som annars aldrig skulle ha kommit fram i kyrkorna eller kristna massmedia.

Gustaf

**Hans Brynte:
Det går varken
moraliskt eller
praktiskt att
stödja
krigsväsendet**

Totalvägrade — fick fängelse

□ Det blev ett ganska ovanligt avbrott på pappersinsamlingen i Traneberg nyligen. Då tog *Hans Brynte*, arbetsledare för ungdomarna på Johannelund, och samlade ihop hela skaran och åkte iväg till tingsrätten i Solna. Det skulle bli rättegång och Hans Brynte skulle ställas inför rätta, anklagad för lydnadsbrott.

— Det var en väldigt pinsam situation, tyckte Hans.

— Jag är troende och vill vara rättfärdig i mina handlingar. I bibeln står, att man skall frukta överheten, och jag önskar inget annat hellre.

— Samtidigt är det en självklar sak att en kristen inte kan döda. Då inställer sig frågan, vad jag har att gå efter. Skall jag lyda Sveriges Rikes Lag och göra värnplikten, eller skall jag lyda bibeln, som Sveriges Rikes Lag och hela vårt lands rättsväsen bygger på. Petrus sade, att "man måste lyda Gud mer än människor". Vid ett annat tillfälle sade han även: "Om det är rätt inför Gud, att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma".

— Beträffande vapenfri tjänst, så är det lika omöjligt att acceptera. En kristen kan inte döda. Han kan heller inte gå i ok med ett system, som stöder döndandet. "Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro, det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?" heter det. Man kan alltså varken stå vid fronten eller vid trossen. Det går varken moraliskt eller praktiskt stödja krigsväsendet.

— Skall vi följa bibeln kommer vår tro i konfrontation med staten. Den konflikten anser jag dock att vi måste ta, därför att staten har gått ifrån sina ursprungsprinciper. Skall vi rädda oss själva och andra, måste vi nu kliva av hela tåget, som civilisationen utgör.

Rättegången i tingsrätten i Solna var över ganska snabbt. Domen som kom, löd på två månaders fängelse. Det var för övrigt andra gången Hans Brynte dömdes för totalvägran. Straffet kommer att avtjänas så fort plats kan beredas i fängelset.

Gj

Ny polisrazzia på Gamla Bro

□ En ny polisrazzia har gjorts på församlingshemmet Gamla Bro. Strax efter ett söndagskvällsmöte stormade fyra civilklädda polismän in i huset och tog sig över till det provisoriska logementet för församlingens egna medarbetare på andra sidan gården. Då polismännen senare fick

frågan, vilket ärende de hade i husets privata avdelning, kunde de inte ge något tillfredsställande svar.

Från polishögkvarteret sade man att ingen order gått ut om något ingripande på Gamla Bro.

Utanför

□ Om man tar med sig skidutrustningen och placerar den utanför kyrkan, kan man sticka iväg till backen direkt efter gudstjänsten, säger åreprästen Lennart Lindén till sina församlingsmedlemmar. Han har dessutom fått kyrkorådet att ändra på högmässotiden till kl. 9.30 i stället för 11.00.

Kvinnlig äldste

□ En kvinna har enhälligt valts till äldste i Korskyrkan i Jönköping. Det var en 38-årig sjuksköterska som avskildes. Valet föregicks av lång tids bön. Nu är man glad och tacksam att en kvinna valts och skall hjälpa till med församlingens andliga vård.

Kvinnliga biskopar

□ Under en samling i Metodistkyrkan i USA krävde 300 kvinnliga pastorer att kyrkan skulle ordnara även kvinnliga biskopar.

Präst avsatt

□ Prästen som döpte sig i Baptistkyrkan i Strängnäs har nu avsatts från sin tjänst efter utslag av kammarrätten. Han ansågs ha tagit avstånd från Svenska kyrkans lära i grundläggande frågor.

Tagit avstånd

□ Norska pingsväckelsen har tagit avstånd från Aril Edvardsen och stiftelsen Troens Bevis. Han ansågs ha alltmer avlägsnat sig från Pingsväckelsen i lära och praxis.

Varningar

□ Den lutherska kyrkan i USA har erhållit en rad riktlinjer i dess förhållande till den karismatiska rörelsen. Man välkomnar den karismatiska rörelsen men varnar för ett okritiskt accepterande av alla dess sidor. Man måste förstå Andens dop på ett sätt som överensstämmer med skriften och traditionell luthersk teologi.

Störst i världen

□ Världens största evangeliska kyrka har invigts i Santiago de Chile, läser vi i Dagen. Med sina 80 000 medlemmar är denna pingstförsamling den största i världen. Den nya kyrkan har sittplatser för 15 000 personer. Pastorn heter Vasquez och har inflytande ända in i de högsta regeringskretsarna. I inledningsmötet deltog också presidenten general Pinochet, som själv är katolik. Vid invigningsmötet underströk flera talare att utländsk press enligt deras mening överdrivit det våld som utövades av militären.

Kyrka—stat

□ Kyrka-stat frågan håller på att gå in i en ny fas. Skilsmässa från staten är inte längre vad man eftersträvar. Man vill i stället ha ett fortsatt samarbete men i andra former. Helst vill regeringen skapa liknande former för samarbete med alla trossamfunden.

Domstolsutslag

□ Västtyska författningsdomstolen har slagit fast, att landets nya abortlag strider mot författningen.

Fler totalvägrare

□ Allt fler unga svenskar säger nej till att bära vapen. År 1974 polisanmälades 1 074 vägrare, 50-talet fler än år 1973.

Nej till TV

□ Den gammalreformerta kyrkan i Nieuw-Beijerland, Holland, har uteslutit 22 medlemmar för att de är ägare till TV-apparater. Årslånga varningar har varit förgäves, läser vi.

Kinas kristna

□ Kinesiska kristna möts inte gärna i sina kyrkor utan i hemmen, läser vi. Att de undviker kyrkorna

beror på att dessa är byggda i västerländsk stil av västerländska pengar och symboliserar den västliga imperialismen.

KV och islam

□ I en dialogkonferens mellan Kyrkans Världsråd och asiatiska muslimer beslöt man att fördöma proselytmakeri som något ovärdigt både kristendomen och islam. De båda religionerna bör dock samarbeta för att utveckla samhället socialt.

Allvarlig tid

□ Vi står inför en mycket allvarlig period, sade dr Nachum Goldmann under judiska världskongressen, och fortsatte. Smekmånaden mellan Israel och den icke-judiska världen är slut.

Kris i USA

□ Den ekonomiska krisen i USA har fått en ny dimension. Arbetslöshetskassorna har på flera håll brutit samman under en aldrig förutsedd arbetsbörda. Familjer har i veckor inte haft annat att livnära sig på än potatis och köttis. På många håll har man börjat räkna med en reaktion som kan komma att i grunden skaka Amerika. Människor kommer inte att svälta ihjäl i tysthet, skriver Björn Ahlander i SvD.

Utanför lägret

Sedan dimman lättat från det religiösa slagfältet i Stockholms ekumeniska andamåll, där Maranata blivit beskydd för illojal konkurrens i kampen om själarna, kanske vi kan urskilja vad som i verkligheten skedde, i det som syntes ske.

Hjärntrusten i City Maranata svär sig i Dagen, dagen efter, fria från Maranatanamnet, och nu erkänner de själva att de seglat under falsk flagg. Den enda nyheten för mig, jag har aldrig förut hört att City varit Maranata, men nu påstår de det i sin syndabekännelse. För att ytterligare accentuera skärpan i denna obefintliga

helomvändning, manar Stanley Sjöberg Pingstkyrkan till skärpt kamp mot pastor Arne Imsen och Maranatarörelsen.

Vad som väntar oss proklamerar statsunderstödda Dagen på sin ledarsida den 1 mars. Rubrikerna: "Maranata" och "Enarmade banditer" står tillsammans utan spaltavgränsande linjer, antagligen för att den fåkunnige läsaren skall tro, att dessa företeelser är en och samma sak och därför hör ihop. Detta grova fel i rubriksättningen, avsiktligt eller inte, visar vad vi har att vänta från det hållet.

Till slut, det är endast när vi offerar allt och till och med oss själva, som Herrens eld faller över oss och samtidigt sanktionerar våra handlingssätt. Ty Den helige Ande leder den som står till hans förfogande alltid rätt, till och med om det sker rakt emot vårt vanliga mänskliga beteendemönster. Den som står utanför lägret, och lider Hans smälek han blir verkligt fri och välsignad, ty han blir tvungen att i allt lita, inte på statsbidrag, styrelse eller stadgar utan på Jesus Kristus själv. Och han eller hon tillhör då den sanna kyrkan, inte därför att den är "en kyrka" bland de många, utan därför att den är "ett med med Jesus Kristus". Den Jesus Kristus som själv blev förföljd av sin tids religiösa elit, och skulle vi hans efterföljare vänta oss något annat? Det är detta som nu börjar.

Arne Svensson, Skara

ordet och vår tro

Rättfärdiggörelse

Fråga: Teologerna skiljer mellan den allmänna och den speciella rättfärdiggörelsen. Enligt den allmänna rättfärdiggörelsen är all världens synd försonad genom Jesu försoningsöd. Joh. 1: 19, 2 Kor. 5: 19 m.fl. texter. Men för att få del av denna en gång för alla åt alla förvärvade försoning måste man personligt i tro ta emot, vad Kristus förvärvat enligt ordet. "Låten försona eder med Gud!" Jag var tacksam för en kommentar och ett förtydligande.

J. Brolin

Svar: Det är inte bara teologerna som måste skilja på de olika avsnitten i försoningen, utan till full förståndsvishets hela rikedom bör alla troende komma.

Försoningen är det mest viktiga och betydelsefulla i hela bibeln. G.T. är fullt av förebilder till det som skulle uppenbaras i och med Kristus, som blev Guds Lamm.

Den i frågan kallade allmänna rättfärdiggörelsen skulle jag vilja benämna återlösningen eller den objektiva försoningen. Jesus Kristus har genom sin död förlikat människan med Gud, därigenom att han tog bort det som orsakade fiendskapen mellan Gud och människan och människor emellan. I Kol. 1:20 heter det att Gud ville genom Jesus försona allt med sig, både det som finns i himmelen och det som finns på jorden, sedan han skaffat frid genom att hans blod blev utgjutet på korset. 2 Kor. 5:18: Han har försonat oss med

sig själv genom Kristus. Gud skapade alltså möjligheter för människan att få uppleva sann och förblivande gemenskap med sig själv, genom att en dog för alla. Detta är m.a.o. det subjektiva, ty det gäller alla människor undantagslöst.

Men för att uppleva det som Jesus utförde på Golgata måste varje individ personligt och subjektivt göra en erfarenhet tillsammans med Jesus. Och det är denna erfarenhet som alla *måste* göra i tro på Jesus, att det som han gjorde för snart 2 000 år sedan fortfarande äger gällande kraft. När vi tackar Jesus för denna försoning och tillgodogör och räknar oss detta, får vi göra den upptäckten att blodet befriar människan från hennes synd. Blodet = Jesu liv renar människans samvete ifrån hennes döda gärningar, ty när samvetet blir befriat från sitt förlamande tillstånd under syndens skuld, kan hon tacka Jesus Kristus för en full och härlig frälsning. Han dog för våra synders skull, men uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull.

GUNNO ANDERZON svarar på bibelfrågor. Välkommen med dina frågor till Ordet och vår tro, Midnattsropet, Box 1236, 161 12 Bromma 12.

forts. fr. sid. 9

JAG VAR...

HELBRÄGDAGJORD

knät, och gick i månader med och utan krycka, gipsad, lindad och haltande. Stockholmarna såg då en flicka med gitarr, krycka och sångbok, tillsammans med ett par kamrater ute på stan. Det var Yvonne, som inte kunde stå emot sin längtan att gå ut, fastän läkarna nog inte gillade att hon ansträngde sitt ben och hindrade läkningen. Skadan gick upp flera gånger, på grund av hennes envishet att alltid vara i gång. Yvonne bad till Gud. Hon ville bli helad. Och ett bönemöte kände hon plötsligt att hela knät blev alldeles varmt, och när hon reste sig var smärtan borta. Hon kunde gå obehindrat och stöda sig på benet. Dagen därpå åkte hon och röntgade knät. Sprickan var helt borta! Och läkarna visste inte vad de skulle tro. Yvonne talade om för dem att Gud helat henne. De fick nöja sig med den förklaringen.

När Maranataförsamlingen fick hand om Gamla Bro, blev vi alla överhopade med mycket praktiskt arbete. Den yttre evangelisationen har kanske blivit litet lidande av det.

— Men det var nog nyttigt, tror Yvonne. Vi har behövt den här återhämtnings-

perioden. Man kan inte, som vi gjorde ett tag, vara ute varje dag och bara ge ut och ge ut. Man blir urholkad. Man behöver fylla på också.

Yvonne har arbetat på Midnattsropets distribution, i köket på Johannelund och nu mest i serveringen på Gamla Bro. Hon fick sockersjuka. Det var en fruktansvärd svår prövning. Men efter ett halvt års kamp och lidande blev hon momentant helbrägdagjord.

— Men genom allt det där så började jag läsa bibeln mer, och be till Gud. Jag har bett mycket till Gud att han skulle öppna vägar till gatu- och anstaltsmission. Och sista veckorna, efter det här TV-programmet och tidningsskriverierna då dom angripit oss, har det öppnat sig på ett nytt sätt. Men jag upplever att man kan inte nå människorna i klunga längre. Man når bara individ för individ. Förra veckan hade vi evangelisationsvecka och var ute varje dag. Det var helt enormt. En del människor som lyssnade grät, andra var hårda. De tar budskapet olika. Men nu får man verkligen samtala med folk. De vill veta allting om andedop, församling och målinriktningen. Och jag har gått och tänkt på det här bibelordet där Jesus i en liknelse talar om en kungas bröllop. Han sa: "Nödga människorna att komma". Och det är precis vad vi får göra.

— Folk lyssnar inte längre på sång och musik. De har fått så underliga associatio-

ner genom gospelsångare och artisterna i kyrkorna. De har ju förstört sångerna så. Allt är — slibbigt. Men när man vittnar blir det ofta svart av folk på torget.

Det var ett litet samtal om gatumission med en församlingens mesta gatumissionärer. Och det är nog ingen tillfällighet att just Yvonne råkade ut för det som egentligen föranledde min lilla intervju.

En utmaning

Gamla Bro är en utmaning mot trasket. Skall resultaten bli verkliga och bestående, krävs det ständig bön för alla som arbetar där. Arne Imsen väddar om förbön i kampen om de förlorade och utslagna.

Bed för gatumissionen!

och de ungdomar som för närvarande är engagerade i den angelägna verksamhetsgrenen.

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Postgiro 44 10 05-6

**Torgsångare
från
Johannelund
och
Gamla Bro**

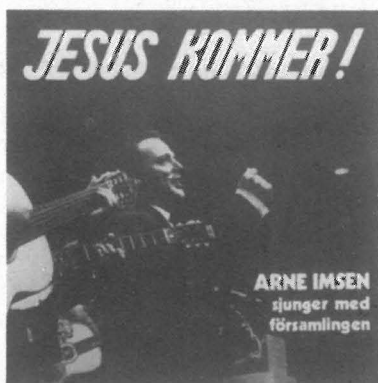
Han fann mig / Kort tal av A
lmsen / Ingen är så full av
nåd / Kjell Roos vittnar / Se-
ger i Jesus / Bo-Göran Gus-
tavsson vittnar / Kom nu till
källan / Jag vill tacka Herren /
Lasse Ericsson vittnar / O, vad
jag älskar Jesus / Fred Ört-
gren vittnar / Får jag se dig /
Han har öppnat pärlporten /
Ett härligt möte / Barnatro /
Maranatafolket / Vår Herre
kallar / Vilken dag /

Skiva eller kassett

VÅR-pris 23:50 (ord. pris 34:—)

● MISSIONERA MED MR-KASSETTER! ●

MRL 2107 Stereo
"JESUS KOMMER" —

**MR:s Musikproduktion
Distribution:
KLARA TONER
Box 344
101 24 Stockholm 1**

ORDER 08/23 52 30

*Samtliga dessa skivor
finns även på kassett-
band.*

MRL 2102
CHRISTINA SONESSON

MRL 2106
CHRISTINA SONESSON, IRENE
OCH RUT-MARI DAHLBERG

MRL 2108
JESUSFOLKETS
HALLELUJAKOR

MRL 2105
TOLV OMTYCKTA ANDLIGA
SÅNGER

GAMLA BRO — med evangelium i centrum

Gamla Brogatan 27 ☎ Centralen, Stockholm

förvandlat av ungdom som förvandlats genom evangelium

GAMLA BRO lever genom Guds Ande och kraft. Alltid evangelium i centrum. Alltid öppet för den som söker andlig hjälp. Jourtelefon: 235 230.

VÄCKELSEMÖTEN onsdag och lördag 19.30. Söndag 19.00.

BIBELSTUDIUM varje tisd. 19.30. Arne Imsen undervisar.

BÖNEMÖTEN. Vardagar 7.30 och 12.00.

KOM OCH LÄR KÄNNA VÅR JESUS!

● SERVERING

Trivsamma och rökfria lokaler mitt i city.

Hemlagade lunchrätter eller något från grillen.

Vacker festvåning för mindre sällskap — Sammanträdeslokaler —

Vandrarhem.
Ring för beställning!
Tel 235 230

Öppet vard. 9–23
Sönd. 12.30–23.00

Postgironr 44 10 05-6

● KLARA TONER

Rikt urval andlig litteratur
Biblar på många språk

Gitarrer, LP-skivor, Kassetter.

Öppet 9.30–18.00

Lörd. 9.30–14.00

Bandotek/läsrum

Lyssna till bibelstudier och väckelsemöten på kassett. Väckelselitteratur i läsrummet.

Öppet 9–23

Sönd. 12.30–23.00

NY LP

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT?

Christina Imsen sjunger evangelium

SIDA A

1. Varför bygger du Noa en båt

4.20 ANDERS FLODÉN

2. Härlighetens morgon

3.03 L. THANNER - E. DAHLGREN

3. Då Jesus från Nasaret

2.15 AAGE SAMUELSEN

4. Vid älvarna i Babylon

2.55 WERNER SKIBSTEDT - O. WITT

5. Snart en morgon bryter fram

2.55 AAGE SAMUELSEN

SIDA B

1. Finns det kraft

3.05 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

2. Hur underlig är du

2.37 EMIL GUSTAVSSON

3. Gränslösa frälsning

2.55 AAGE SAMUELSEN

4. I tidens aftonskymning

2.37 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

5. Pilgrim som på väg

2.50 JOSEF ROGNER

MRL
2110 Stereo

Orderadress:
MRM Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30

Till adressaten:

Är adressen felaktig;
meddela adressändring
till tidningen

Till postverket:

Vid obeställbarhet;
returnera godhetsfullt
tidningen till: Midnattsropet
Box 1236, 161 12 Bromma

Palmsöndagen P1 kl. 17.15

... om dessa tiga ...

Om psykologi och barnatro 1975

Sveriges Radio gör långa och närgångna inspelningar på en skolungdomsvecka ute på Johannelund avsedda som undervisningsmaterial på lågstadiet.

Ett år senare sänds de bandade inslagen på gudstjänsttid från bönemöten, sångstunder och lektioner. Sedan låter man en psykolog och en religionspsykolog plocka sönder såväl barnatro som barnabön.

Det föll sig bara så att det blev på palmsöndagen som programmet som spelades in under skolungdomsveckan förra året, sändes i Radios P1.

I alla statskyrkor lästes på förmiddagen texten om hur Jesus red in i Jerusalem, hur barnen jublade, och hur lärjungarna försökte hindra dem att ropa i helgedomen. Den gången påminde Jesus dem om ett ord i Skriften: "Av barns och spenabarns

mun har du berett dig lov".

Men det var ju på den tiden, då Guds ord ännu var auktoritet, även för knorriska lärjungar.

Ett så radikalt budskap om himmel, helvete och Jesu snara återkomst har man inte hört i Sveriges Radio de sista åren. Och, som Arne Imsen sade på söndagkvällens väckelsemöte i Stockholm:

— Det är ingen bildad predikant eller propagandaminister eller ökad demagog som kastar ut det, utan ett barn som helt avväpnande förklarar att vi allesammans är på vägen till himlen eller helvetet, och det känns plågsamt att veta att far och mor inte är frälsta.

Till radioprogrammet får vi orsak återkomma. Vi vill bara citera litet av vad psykologen, som avslutade gudstjänsten, sa:

— Man talar om trygghet hela tiden. Men förutsättningen för att få denna trygghet är att man först blir rädd för allt som kan hända. Det genomgående temat är att man är ond och har synden inuti sig. Och

det är något väldigt otäckt som man måste befrias från. Men man kan inte göra någonting själv för att bli av med det här otäcka. Det finns bara en lösning: Att tro på Jesus. Man måste tro, det är bara Jesus som hjälper.

— Och det här talet om Jesu återkomst är ju inte något större trygghetsupplevelse, utan precis tvärt om. Det innebär att det kan inträffa precis när som helst. Ingen vet när, säger dom. Man vet bara att Jesus återkommer. Och då inträffar ju det här att man skiljer mänskligheten i dem som kommer till himlen och dem som kommer till helvetet. Man står alltså i själva verket inför en katastrofsituation som man kan drabbas av när som helst. Som man inte kan förutse och göra något åt för att avvärja.

Av programmet framgick alltså till syvende och sist att bibeln är mycket farlig för barn, om man vill och vågar berätta för dem vad som står där. En psykolog och barnterapeut har fackmässigt uttalat sig ... □

**Planera för hela familjens
MALMKÖPINGSVECKA
12–20 juli**